

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἠρθεῖμεν καὶ πάλιν ἐστὴν γῆν τῶν ἱλαρηνῶν.

Ἐστὸ χῶμα κ' ἔνιακόσα δεκαεξή
κανένας δὲ γνωρίζει τί θά τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἑθελίας πρός ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲ κ' ἄ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' ἰ φράγμα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εἰμοῦσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ματοῦ τοῦ μῆνης εἰκοσιμία,
καὶ ἴσ' τοδὸς Ρωμηοδὸς γαλήνη κ' εὐθυμία.

Χῶμα τρακόσα κ' ὄγοντα τρία,
μὲ τοὺς Βουλγάρους ἢ σωτηρία.

**Πασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Νέος θρίαμβος καὶ πάλι
τοδὸς Ρωμηοδὸς μας συγκλονεῖ,
καὶ παράποτε τρανή-
ῆ καρδιά τοῦ Γένους πάλλει.

Δίχως νᾶμπ ἢ Ρωμηοσύνη
ἴσ' τοῦ πολέμου τὸ καμίνι
καὶ σὲ τόσαις ταρχαῖς.

Τώρα πλέον ἐκπληροῦνται
ἔσα πόθοι θεωροῦνται
κ' ἀνεκπληρῶνται εὐχαῖς.

Ἄν κ' ἔδεσπο', ἔδω πέρα
ἴσ' τὴν πνευματικὴν μητέραν
εὐτυχῆς οὐδωτερότης.

Κ' ἔτραγούτην ἄν ἀνέσει
κ' ἀπὸ τὴν εἶχε δέσει
μὰ χαρὰ τὸν γάδιάρῳ της.

Κ' ἄν πηδοῦνε γύρω λόκοι
κ' ἀπὸ τὴν μόνον νηνεμία
τὴν ἔλκνιζε γλυκά.

Βγαίνει μ' ἄπορ τῆς νέας νίκης
μεγαλῶνμος, Καθμία,
καὶ τὴν στέφει ξαφνικά.

Σὰ κυττάζω, Ρωμηοσύνη...
μὰς στὰ κλήν τὰ ποικίλα

νέα δόξα σὲ λαμπρόναι
καὶ Βουλγάρων βαρβάτλια.

Μὲ μαλλιά σκιρτᾶς λυμένα
καὶ σηκόνεσαι ἴσ' τοῦ πόδι...
ζωντανεῖσιν ἕνα κ' ἕνα
μακρῶν χρόνων ἰδεῶδη.

Μὲ στεφάνια τριγυρίζεις
κ' ἔβαλλη πανηγυρίζεις,
σπάζεις πιάτα καὶ ποτήρια.

Κυβερνήταις φημισμένοι
σ' ἔκαναν, σφοδριασμένοι,
μόνο γιὰ τὰ πανηγύρια.

Ἐπρόσμενες ποτέ,
συνάδελφε κουτέ,
πῶς πράγμα θά γενῆ τοιοῦτον ἰδεῶδες
καὶ πῶς θά μὰς πκτοῦν λεπτοὶ Βουλγάρων πόδες;

Πολεμικῆς Ἑλλάδος μὴ βλέπτης ἀστρακαῖς
καὶ πρῶτα μεγαλεῖς...
ἔπειτ' ἀπὸ τῆς δόξαις πρέπουσε καὶ νιροπαῖς
ὡς εἶδος ποικίλα.

Ἵσο κ' ἄν ποθῆς μεγάλα,
ἔσο κ' ἄν πρὸς ἀθλοῦς ῥέπτης,
ἔσο δὲν μ' ἔμπορῆς κεφάλια,
δάφναις πάντοτε νὰ δρέπτης.

Ἵσοις ἱεροδὸς ἀγῶνας,
ἔσοις ζηλυτοδὸς δαφνώνας,
ἔσα τρέπατα κ' ἄν εἶδες.

Μὰ τὸ δάφνινο στεφάνι
ποικιλέ το, μετ' ἑλιδάνη,
καὶ μὲ κάμποσαις τοκυκνίδες.

Παραδώσωμεν λοιπὸν
δίχως ὑφὸς σκυθρωπὸν
'στοδὸς Βουλγάρους φρούρια.

Κι' ἄς κτυποῦν φαῖδρά καμπάναις
κι' ἄς ἰχθοῦν τρανοὶ παιδῆνες
καὶ μεγάλα θούρια.

Μὴ λυπησῆσαι, κλάσῃα νόθον,
ἔρμαιον καὶ ῥάκος πέθων,
στιχουργῆ τρελλῶν δναίρων.

'Ἡ παρὰ τῶν Σωτήρων
ἰδρώσει γὰρ νὰ τοὺς φέρῃ
μέσα 'στὰ δικά μας μέρη.

Μ' ἔορτὰς καὶ μὲ θαλίαις
δείγματα στενῆς φιλίας
ἄς τοὺς δώσωμεν ἄπτᾶ.

Μ' ἴδῃαι τὰς σοφὰς σου γνώσεις
δὲν ἔμπορεῖς ποτὲ νὰ νοιώσῃς
τέτοια πράγματα λεπτά.

Β'

Π. —

'Ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
δὲν ξέρεις, ἀδελφέ μου,
πῶς χάρηκα κι' ἐγώ.

Καὶ κάλιν τοὺς Σωτήρας
δι' ἑπταχόρδου λύρας
φαῖδρὸς δοξολογῶ.

Σκοῦζω μὲ νέο τόνο:
δῶστε κι' αὐτὲ καὶ τάλλο,
γὰρ τοὺς Βουλγάρους μόνο
τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

'Υπὲρ αὐτῶν ἐντόνως θὰ λαλήσω,
καὶ τὴν φυλὴν θὰ μέλω τὴν ἀθάνατον,
καὶ τοὺς Βουλγάρους θέλω νὰ φιλήσω
ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἐφίληος κι' ἡ μίαννα των.

'Ἐπ' ἤγα καὶ 'στὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνο
ν' ἀκούσω τὸ μνημόσυνο ἐκεῖνο,
ποῦ πρὸςφυγες ἐλθόντες ἐδὼ πέρα,
σὲ τούτῃ τὴν ἐλεύθερη μητέρα,
ἐτόλμησαν νὰ κλαῖσουν πεθαμμένους,
ποῦ μπόγηδες τοὺς ἐσαφαξαν τοῦ Γένους.

'Ἄλλ' ὅμως ὅποιος σήμερα τολμήσῃ
κατὰ Βουλγάρων γρῦ νὰ ἔστομισῇ
κι' ὅποιος μὲ τοὺς Βουλγάρους τῶρα τάχει
βεβαίως δὲν γλυτώνει τὸ μερπντάχι.

Μὴ μπαίνεις σ' ἐκκλησιαίς, ποῦ μπράβων μοῦραῖς
στέκουν μὲ μαναβέλαις καὶ κουμποῦραῖς.

Κι' ἂν εἶσαι καὶ παπὰς μὲ πετραχῆλι
σοῦ ρίχνονται τοῦ κέμματος εἰ φίλοι
μὲ φρόνημα Τουρκοβουλγαρικώτατον,
καὶ σὲ χειροτονοῦν Πανιερώτατον.

Μὴν πᾶτε σ' ἐκκλησιαίς, ποῦ μπράβων σμῆνη
φερμάρουν ἐν ροτάλῳ καὶ μαχαίρᾳ,
ἂν ἰγρήγορα δὲν θέλετε νὰ γίνῃ
μνημόσυνο δικό σας ἐκεῖ πέρα.

'Ἄς κλείσωμε κι' ἑμεῖς ταῦτ' ἄς κοπετοὺς καὶ θρήνο
καὶ τῶρ ἀπολαμβάνοντες ἄκρας ἐλευθερίας
δεῦτε ξυλοκοπήσωμεν τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους,
ποῦ δὲν ἐκφράζοντ' εὐλαβῶς περὶ τῆς Βουλγαρίας.

Καὶ μὲ ψυχῆς καὶ πνεύματος μεγάλην ἀγαλλίασιν
μαζὶ τῆς ἄς σκιρτήσωμεν,
σ' ἐκείνην ἄς ζητήσωμεν
πολλῶν θεῶν μὲς ἴασιν.

'Ἡ πρώτη μας ἐχθρότης ἄς γίνῃ μὲ φίλια,
κι' ἄς ξανατρώῃ φάπαις ἡ κάθε παρὰ μας,
καὶ γκέου γκέου γκέου νὰ φάλομε Σχολαῖα,
κι' ἡ Βουλγαρία μ' ἔπληξε μέσα 'στὰ φρούριά μας.

Κι' ἂν ἐξωδέψαμε γι' αὐτὰ
καιρὸ καὶ κόπους καὶ λεφτά,
μὴ χάσκῃς ἔτσι κατηφῆς,
τοὺς γαίτονας μὴ βλαστήμας...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς
τί χρησιμεύουν σ' ἑμάς.

Νέας δόξης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
λησιμονόνται τὰ τόσα κακά μας,
κι' ἔνας γαίτονας φίλος σὲ στέλλει
ἀσπασμοὺς ἀπὸ κάστρα δικά μας.

Προελαύνει μὲ λαίμαργο στόμα
κι' ἔνα κι' ἄλλο σὰν φίλος ζητεῖ...
ἔλα πέσε καὶ φίλα τὸ χῶμα,
ποῦ τῶρα τοῦ πόδι πατεῖ.

Νέοι φίλοι διαβαίνουν ἐμπρὸς μου
κι' ἐγὼ στέκω σὰν χάχας νωθρός...
μεταβάλλοντ' αἱ τύχαι τοῦ κόσμου,
κι' εἶναι φίλος ὁ πρῶην ἐχθρός.

Σὲ μεγάλους μικροὺς καφενέδες
συζητῶ μὲ Ρωμηοὺς κουνενέδες,
καὶ μὲ λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους
ἔξιμνῶ τοὺς ἀσπόνδους μας φίλους.

'Υπὲρ τούτων φωνάζω, βαρῶ,
πέρνω ξύλο, μαχαίρι, κουμποῦρι
καὶ καλπάκι Βουλγάρου φορῶ,
καὶ σοῦ δίνω μὲ φάπα 'στὴ μοῦρη.